

Panium – Nummer tjugo

Sekvensen i Daniel 11 och varningen för 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Pionjärtillämpningen av den historia som uppfyllde verserna tio till och med sexton identifierade att Rom, som upprättade synen, anlände år 200 f.Kr., samma år som slaget vid Panium, och jag hävdar att Rom år 2025 anlände och upprättade synen genom installationen av Trump och påve Leo. År 2025 utgör den enda gången då en påve och en president installerades under samma år. Vilddjuret och dess avbild upphöjdes år 2025 för alla som är villiga att se. Till skillnad från pionjäreerna tillämpar jag versernas följd, i stället för den historia som ursprungligen uppfyllde verserna. Jag instämmer i historien, men utgår från en följd inom verserna som ramverk för historien, i stället för att använda historien för att definiera versernas ramverk. Jag hävdar att båda tillvägagångssätten är riktiga.

Mackabéernas revolt

Jag tillämpar Mackabéernas släktlinje på liknande sätt. Mackabéerupproret år 167 f.Kr. ägde rum långt efter slaget vid Panion år 200 f.Kr. och långt före Pompejus intagande av Jerusalem år 63 f.Kr. Den linje som börjar i vers sexton med general Pompejus erövring av Jerusalem år 63 f.Kr. och fortsätter fram till kejsar Tiberius, som regerade när Jesus korsfästes. Korset och Tiberius representeras i vers tjugotvå i kapitel elva.

Och med en översvämnings armar skall de sköljas bort inför honom och krossas; ja, också förbundets furste. Daniel 11:22.

General Pompejus erövring av Jerusalem år 63 f.Kr. i vers sexton, och sedan korset år 31 e.Kr. i vers tjugotvå, representerar en profetisk linje som börjar med en symbol för söndagslagen och slutar med en symbol för söndagslagen. Vers tjugotre utgör ett avbrott i avsnittet och markerar därmed vers tjugotvå som slutet på den profetiska linje som började i vers sexton. Tillsammans med det tydliga avslutandet av linjen i vers tjugotvå finns också det faktum att vers tjugotvå är en symbol för samma vägmärke som framställs i vers sexton och ger därigenom ett alfa- och omega-vittnesbörd om att verserna sexton till tjugotvå utgör en särskild profetisk linje.

Lägg därtill att verserna femton och sexton markerar övergången från det seleukidiska riket till den romerska makten, och då ser man ett brott i kontinuiteten från seleukiderna i vers femton till romarna i vers sexton, och linjen från vers sexton till tjugotvå är tydligt avskild som en enskild profetisk linje. Vers sexton introducerar nästa makt som kommer att dominera Judeen och markerar därmed en övergång i den profetiska historien, alldeles som med vers tjugotre. Linjen börjar och slutar med en symbol för söndagslagen, och linjen slutar i det tjugoundra versen i det elfte kapitlet.

Smith – och tre kejsare

Det förhållandet att vers sexton representerar söndagslagen, liksom vers tjugotvå, kräver att de båda verserna ställs i överensstämmelse med varandra. Uriah Smith kommenterar vers tjugotre och förklarar varför den representerar en historia som började längre tillbaka i de föregående versernas historiska framställning, i stället för att representera en historia som följer omedelbart efter korset i vers tjugotvå.

”VERS 23. Och efter det förbund som ingåtts med honom skall han handla svekfullt; ty han skall rycka fram och bli stark med ett litet folk.”

Det ”förbund” som här omtalas med honom måste ha ingåtts av samma makt som har varit föremål för profetian från och med den 14:e versen; och att detta är den romerska makten visas bortom all tvekan genom profetians uppfyllelse i tre personer, såsom redan har påpekats, vilka efter varandra härskade över Romerska riket; nämligen Julius, Augustus och kejsar Tiberius. Den förste, när han i triumf återvände till sitt eget lands fäste, stapplade och föll och blev inte mer funnen. Vers 19. Den andre var en skattepåläggare; och han regerade i rikets härlighet och dog varken i vrede eller i strid, utan fridfullt i sin egen säng. Vers 20. Den tredje var en förställare och en av de uslaste karaktärerna. Han tillträdde riket fredligt, men både hans regering och hans liv fick ett våldsamt slut. Och under hans regering blev förbundets Furste, Jesus från Nasaret, dödad på korset. Verserna 21, 22. Kristus kan aldrig mer krossas eller dödas; därför kan vi i ingen annan regering och vid ingen annan tid finna en uppfyllelse av dessa händelser. Somliga försöker tillämpa dessa verser på Antiochos och gör en av de judiska överstepräster till förbundets furste, fastän de aldrig kallas så. Detta är samma slags resonemang som söker göra Antiochos’ regering till en uppfyllelse av det lilla hornet i Daniel 8; och det framläggs för samma ändamål; nämligen att bryta den stora beviskedjan genom vilken det visas att adventläran är Bibelns lära och att Kristus nu står för dörren. Men bevisningen kan inte kullkastas; kedjan kan inte brytas.

”Efter att ha fört oss genom rikets sekulära händelser fram till slutet av de sjuttio veckorna, för profeten oss i vers 23 tillbaka till den tid då romarna genom det judiska förbundet kom i direkt förbindelse med Guds folk, 161 f.Kr.; från vilken punkt vi sedan förs vidare i en obruten händelsekedja fram till kyrkans slutliga triumf och upprättandet av Guds eviga rike. Judarna, som svårt förtrycktes av de syriska kungarna, sände ett sändebud till Rom för att anhålla om romarnas bistånd och för att ingå med dem i ’ett förbund av vänskap och samförstånd’. 1 Mack. 8; Prideaux, II, 234; Josephus, Antiquities, bok 12, kap. 10, sek. 6. Romarna hörsammade judarnas begäran och beviljade dem ett dekret, avfattat med dessa ord:—”

”Senatens beslut angående ett förbund om bistånd och vänskap med judarnas nation. Det skall inte vara tillåtet för någon som är underställd romarna att föra krig mot judarnas nation, ej heller att bistå dem som gör det, vare sig genom att sända dem säd, eller skepp, eller pengar; och om något angrepp riktas mot judarna, skall romarna bistå dem så långt de förmår; och omvänt, om något angrepp riktas mot romarna, skall judarna bistå dem. Och om judarna önskar lägga något till detta biståndsförbund eller ta något därifrån, skall detta ske med romarnas gemensamma samtycke. Och varje tillägg som sålunda görs skall äga giltighet.” ”Detta beslut”, säger Josefus, ”nedtecknades av Eupolemos, Johannes’ son, och av Jason, Eleasars son, när Judas var folkets överstepräst och Simon, hans broder, var härens befälhavare. Och

detta var det första förbund som romarna slöt med judarna, och det genomfördes på detta sätt.”

”Vid denna tid var romarna ett litet folk och började handla svekfullt, eller med list, såsom ordet betecknar. Och från denna punkt steg de genom en stadig och snabb uppgång till den makthöjd som de senare uppnådde.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Korset i vers tjugotvå avslutar inte bara en rad med en symbol som också återfinns i början av raden, utan nästa vers återgår också till den historia som föregick korset, till ungefär trettio år efter Panium och ungefär etthundra år innan Rom erövrade Jerusalem. Vägmarken för judarnas förbund, som Smith här identifierar som 161 f.Kr., identifieras av andra pionjärer som 158 f.Kr. Den punkt jag här fäster uppmärksamheten på är inte så mycket datumet, utan att verserna sexton till tjugotvå representerar en linje av profetisk historia där söndagslagen är både linjens alfa och omega. När sedan raden från vers sexton till och med tjugotvå har framställts, upprepar vers tjugotre och utvidgar historien inom raden i verserna sexton till tjugotvå. Den profetiska historielinje som representeras av vers tjugotre är Makkabéernas historia, och Makkabéernas historia är en fullkomlig parallell till Förenta staternas historia.

Två dynastier

Makkabéerna representerar ett uppror mot det seleukidiska riket som började under Antiochos Epifanes regeringstid. Upproret riktades mot det nordliga seleukidiska riket och resulterade i en seger som ledde till den ena av två judaiska dynastier under den period som slutligen ledde till Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. Den första dynastin var den hasmonéiska och den andra den herodianska. Den herodianska dynastin var den andra judaiska regeringen efter befrielsen från det nordliga seleukidiska riket. Den var direkt förbunden med det romerska systemet, medan den föregående hasmonéiska dynastin i huvudsak var judisk. Den hasmonéiska dynastin började år 141 f.Kr., och år 37 f.Kr. började den herodianska dynastin och varade till år 70 e.Kr.

Dynastierna representerar Judéens regering, det forntida och bokstavliga härliga landet. Makkabéerupproret ägde rum från 167 till 160 f.Kr. År 164 f.Kr. drev makkabéerna Antiochos Epifanes ut ur Jerusalem och renade och återinvigde templet efter att Antiochos hade vanhelgat det, men det var inte förrän år 141 f.Kr. som den nordliga seleukidiska makten fullständigt kuvades och den hasmoneiska dynastin började.

Den herodianska dynastin är en nyckel till denna linje, ty det var Herodes den store som gav order om att låta döda barnen vid tiden för Jesu födelse, och hans son regerade när Jesus dog. Herodes den store var fadern, och han var kung över Judeen, men hans son var endast tetrark, vilket betyder att han var härskare över en fjärdedel av riket, likt en ståthållare snarare än en kung. Det är därför han saknade den myndighet som krävde att han måste knyta förbindelse med Pilatus för att korsfästa Kristus. Jesu födelse var den profetiska ”ändens tid” i hans profetiska linje, och Hans död representerar söndagslagen. Den förste Herodes representerar 1989, och den siste Herodes är söndagslagen. Herodes, fadern, till Herodes, sonen, är Kristi profetiska linje.

Makkabéernas linje börjar med ett segerrikt uppror mot en nordlig kung som hade påtvingat judarna sina grekiska seder, sin kultur samt den grekiska religionen. Begynnelsen av den

hasmoneiska dynastin representerade 1798. Varför så, kanske du frågar? Om den ena dynastin börjar vid en profetisk ”ändens tid”, såsom den herodianska dynastin gjorde vid Kristi födelse, då måste den andra dynastin av profetisk nödvändighet ha samma början. De båda dynastierna börjar båda med en ändens tid, när vi tillämpar Kristi födelse som ”ändens tid”, men de oförståndiga ser aldrig det oförseglade ljus som är förbundet med ändens tid.

”I vår tid, liksom på Kristi tid, kan Skrifterna läsas fel eller misstolkas. Om judarna hade studerat Skrifterna med uppriktiga, bedjande hjärtan, skulle deras rannsakande ha belönats med sann kunskap om tiden, och inte bara om tiden, utan också om sättet för Kristi framträdande. De skulle inte ha tillskrivit Kristi härliga andra ankomst det som hörde till hans första ankomst. De hade Daniels vittnesbörd; de hade Jesajas och de andra profeternas vittnesbörd; de hade Moses undervisning; och här var Kristus mitt ibland dem, och ändå rannsakade de Skrifterna efter bevis angående hans ankomst. Och mot Kristus gjorde de just det som det hade blivit profeterat att de skulle göra. De var så förblindade att de inte visste vad de gjorde.

”Och många gör i dag detsamma, år 1897, därför att de inte har haft erfarenhet av de prövande budskap som innefattas i den förste, den andre och den tredje ängelns budskap. Det finns sådana som rannsakar Skrifterna för att finna bevis för att dessa budskap ännu ligger i framtiden. De sammanför belägg för budskapens sanningshalt, men de underlåter att ge dem deras rätta plats i den profetiska historien. Därför är sådana i fara att vilseleda folket beträffande budskapens rätta placering. De ser inte och förstår inte ändens tid eller var budskapen skall placeras. Guds dag kommer med smygande steg; men de förment visa och stora männen pladdrar om ”högre bildning”. De känner inte tecknen på Kristi återkomst eller på världens ände.” Paulson Collection, 423, 424.

Att identifiera Kristi födelse som ”ändens tid”, och därmed som nyckeln till att föra in mackabéernas linje i den nuvarande sanningens sammanhang för de yttersta dagarna, är att göra Kristus till själva centrum i avsnittet, vilket också är ett bevis på att tillämpningen är giltig.

Mackabéernas linje illustrerar det andliga härliga landet, och denna illustration börjar under en period då medborgarna i det härliga landet bryter sig loss från kungen i nordens politiska och religiösa herravälde. Det mackabeiska upproret som ledde till den hasmoneiska dynastin representerar 1776, och upproret mot kungen i Norden som genomfördes av Mackabéerna representerade revolutionskriget. De tjugotvå åren från 1776 till 1798 representerar det mackabeiska upproret som ledde till den hasmoneiska dynastin vid ändens tid år 1798, vilken fortsatte till dess att den herodianska dynastin började vid ändens tid år 1989. Den herodianska dynastin fortsatte fram till Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr.

Det som är viktigt att känna igen i denna historiska linje är tvåfaldigt: den är en illustration av det forntida härliga landet, vilket är en förebild för det moderna härliga landet, och den börjar inom en historisk linje som inleds med vers sexton, där Rom för första gången erövrar det härliga landet och därmed identifierar linjens huvudsakliga tema. Linjen från vers sexton till vers tjugotvå representerar det härliga landet, och dess sammanhang är den snart kommande söndagslagen. Linjen representerar också de två klasserna av tillbedjare som påverkar båda dynastiska regeringarna. Sadducéerna var färre till antalet men kontrollerade i allmänhet de judiska religiösa

och politiska systemen under båda dynastiska perioderna. Det religiösa systemet förvaltades av ett prästerskap, och detta prästerskap påverkades också av både sadducéer och fariséer. De hasmoneiska och herodianska regeringarna påverkades båda av fariséerna och sadducéerna, och de två dynastierna representerar Förenta staternas regering från 1798 fram till söndagslagen.

Fariseerna och sadducéerna representerar två partier med politiska övertygelser som särskiljs genom sin hållning i slavfrågan. Demokraterna är för slaveriet och republikanerna är emot slaveriet; och tillsammans samverkar de med den konstitutionella regeringens politiska apparat i Amerikas förenta stater. Den regeringen är jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, och jordens vilddjurs yttre historia representeras av dess republikanska horn. Den inre historien representeras av det protestantiska hornet. Hornen är åtskilda på vilddjuret, ty vilddjuret är konstitutionen som skiljer statens horn från kyrkans horn, men de rör sig tillsammans genom historien. Det republikanska hornet har två inflytanden, antingen för eller emot slaveriet. Det protestantiska hornet har två inflytanden, antingen för sjundedagssabbaten eller för solens första dag.

Ungefär trettio år efter slaget vid Panium markerar Mackabéerna Förenta staternas historia som det sjätte riket i Bibelns profetia. Sedan, ungefär ett århundrade senare, uppfylls vers sexton när Jerusalem erövrar, vilket är en förebild för korset. Judeen är det andra av de tre hinder som Rom kuvade medan det tog kontroll över världen. General Pompejus erövrade Syrien år 65 f.Kr., och därefter Juda år 63 f.Kr. Augustus Caesar skulle erövra det tredje hindret i slaget vid Actium år 31 f.Kr. Denna historia framställs i raden från vers sexton till tjugotvå.

Vid tiden för korset hade den mackabeiska historien pågått i nästan två hundra år. Uriah Smith identifierar att den historia som representeras av förbundet med judarna i vers tjugotre ska hänföras till en utgångspunkt i historien som inträffade nästan två hundra år före korsets historia i vers tjugotvå. Korsets historia i vers tjugotvå måste sammanföras med vers sexton, ty vers sexton är också söndagslagen. Detta innebär att mackabéernas linje, som är historien om Juda härliga land, börjar långt före söndagslagen i vers sexton.

När vi förstår att millerithistorien illustrerar de etthundrafyrtiofyra tusendes historia, kan vi sammanföra ändens tid för milleriterna år 1798 med ändens tid för de etthundrafyrtiofyra tusen år 1989. När vi gör detta, överlagrar vi den första och den andra ängelns historia med den tredje ängelns historia. 1798 och 1989 är alfa- och omega-vägmärkena i historien för den fyrtionde versen i Daniel elva.

Vers fyrtio börjar vid ”ändens tid”, vilket lätt kan bevisas vara år 1798; och när detta förstås rätt, uppfyllde Sovjetunionens sammanbrott år 1989 vers fyrtio, och den uppfyllelsen var också ”ändens tid”. Två ”ändens tider” i en och samma vers, i samma kapitel som mackabéernas linje. Det mackabéiska upproret som ledde till den hasmoneiska dynastin representerar de tjugotvå åren från 1776 till 1798. År 1798 började den hasmoneiska dynastin och den herodianska dynastin började år 1989.

Vers tio i Daniel elva identifierar 1989, och vers sexton är söndagslagen. Den historiska linje som ryms inom dessa verser representerar tre strider, en sydlig kungs undergång och Roms inträde i den

profetiska historien. Den innehåller också linjen för två dynastier som förebildar den förändring som sker när jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, som ”hade två horn likt ett lamm” och ”talade såsom en drake”. I följd är den första judiska dynastin lammet och den andra romerska dynastin draken. Den första dynastin var judisk, den andra var romersk. Vare sig den var judisk eller romersk hade jordens vilddjur två horn.

Den judiska dynastin representerar det protestantiska hornet och den romerska dynastin representerar det republikanska hornet. Båda hornen äger också en profetisk tudelning. Sadducéerna och fariséerna utgör förebilden för de slaverivänliga demokraterna i motsats till de antislaveriska republikanerna; samtidigt representerar de även en tvåfaldig uppdelning av de oförståndiga jungfrurna i kontrast till de visa jungfrurna. Fariséerna som oförståndiga jungfrur rensas ut vid den första besvikelsen, och sadducéerna rensas ut vid den andra tempelreningen. Fariséerna, liksom församlingen i Sardes, bekände sig ha ett namn om liv, men var döda, och rensas ut först; därefter sadducéerna, som förnekade Guds kraft, förnekade Midnattsropets kraft och budskap. Sadducéerna är förbundsfolket som blir förbigånget; sadducéerna är de som nöjer sig med känslorna av goda emotioner.

”Kristi ankomst, sådan den tillkännagavs genom den förste ängels budskap, uppfattades vara framställd genom brudgummens ankomst. Den utbredda reformation som följde på förkunnelsen om hans snara ankomst motsvarade jungfrurnas uttåg. I denna liknelse, liksom i den i Matteus 24, framställs två klasser. Alla hade tagit sina lampor, Bibeln, och gått ut i dess ljus för att möta brudgummen. Men medan ”de oförståndiga tog sina lampor, men tog ingen olja med sig”, tog ”de kloka olja i sina kärl tillsammans med sina lampor”. Den senare klassen hade mottagit Guds nåd, den helige Andes pånyttfödande, upplysande kraft, som gör hans ord till en lykta för foten och ett ljus på stigen. I gudsfruktan hade de rannsakat Skrifterna för att lära känna sanningen och hade uppriktigt sökt hjärtats och livets renhet. Dessa hade en personlig erfarenhet, en tro på Gud och på hans ord, som inte kunde omstörtas genom besvikelse och dröjsmål. Andra ”tog sina lampor, men tog ingen olja med sig”. De hade drivits av ingivelse. Deras fruktan hade väckts av det allvarliga budskapet, men de hade förlitat sig på sina bröders tro, till freds med det flämtande ljuset från goda känslor, utan en grundlig förståelse av sanningen eller ett verkligt nådeverk i hjärtat. Dessa hade gått ut för att möta Herren, fulla av hopp inför utsikten till omedelbar belöning; men de var inte beredda på dröjsmål och besvikelse. När prövningar kom, svek deras tro, och deras ljus brann svagt.” The Great Controversy, 393.

Vare sig de är politiska eller religiösa förenar sig båda klasserna mot de visa i krisen vid midnatt. Med detta sagt inledde vi artikeln med att ta upp frågan att jag tillämpar vers fjorton utifrån dess placering i versernas flöde, i motsättning till den historiska sekvens som verserna återger. Jag använder denna logik i överensstämmelse med placeringen av vers tjugotre. Placeringen av ett vägmärke skall motsvara dess historiska uppfyllelse. Det förbund som judarna slöt med Rom under mackabéertiden fastställde var versen skulle tillämpas. ”Rövarna” i vers fjorton, som upprättar synen, gjorde det år 200 f.Kr., just det år då slaget vid Panium stod, men slaget och rövarna är två olika symboler.

”Rövarna” blir en del av berättelsen, inte för att fastställa en direkt förbindelse med datumet för slaget vid Panium, utan för att identifiera den relation de upprättade till Egyptens försvagade femårige härskare, som stod i begrepp att besegras av Antiochos. De ville inte ha någon störning i importen av egyptiskt vete till Romarriket. Roms profetiska relation till den sårbara femårige egyptiske kungen är versens ämne. Denna intervention identifierar efterverkningarna av det sammanbrott som följer på Putins försök att inbegripa den ukrainska kyrkans underkastelse under den ryska kyrkan, såsom det tidigare hade varit, före 1989. Detta försök inleder den gradvisa undergången för hans sydliga rike, och när Putin dör såsom Ptolemaios gjorde, eller på något sätt förs i landsflykt såsom Ussia och Napoleon, avlägsnas han profetiskt och hans rike tas därefter om hand av en rad mindre kompetenta ledare. Sedan, under den femårige kungens tid, intervenerar det påvliga Rom för att skydda sina intressen, vilka är den ukrainska kyrkan.

Påvedömet tar inte ställning vare sig för rysk eller ukrainsk ortodoxi; det spelar på varje sida för att föra alla de religiösa samfunden under sin myndighet, såsom detta framställs i Jesaja 4.

Och på den dagen skall sju kvinnor fatta tag i en man och säga: Vi skall äta vårt eget bröd och bära våra egna kläder; låt oss endast få bära ditt namn, så att vår vanära tas bort. På den dagen skall Herrens telning vara skön och härlig, och landets frukt skall vara utsökt och fager för dem av Israel som har kommit undan. Och det skall ske att den som blir kvar i Sion och den som lämnas kvar i Jerusalem skall kallas helig, var och en som är upptecknad bland de levande i Jerusalem. Jesaja 4:1–3.

Påvedömet tar kontroll över alla de religiösa samfunden, framställda som sju kvinnor, vilket betyder alla kyrkorna. Dessa sju kyrkor önskar kallas katolska, vilket betyder universella, och de är uppenbarligen inte Guds folk, ty de avser att bära sina egna kläder. Föreningen av alla de religiösa samfunden som önskar bära sina egna mänskliga kläder sker i den tid då de i ”Jerusalem skall kallas heliga”, vilket är när Herrens telning förvandlar ett laodiceiskt folk till ett filadelfiskt folk, och det är då påvedömet blir huvudet för alla de religiösa samfunden just i den tid då hon också skall göras till huvudet för de politiska samfunden.

År 1989 var den ukrainska kyrkan en symbol för nordens kung som svepte bort Sovjetunionen, och Putin kommer att söka återupprätta det tidigare underkastelseförhållandet, och motta spetälska på sin panna och inleda en förföljelse mot den religion som vägrade hans krav. Den förföljelsen ägde rum i Ptolemaios eget land, i staden Alexandria, så de kyrkor inom Ryssland som påverkas av Rom kommer att bli Putins mål, och hans slut. När Trump förbereder sig för slaget vid Panium identifieras år 2025 hans öppna relation till beskyddaren av den försvagade egyptiske barnkungen. Den romerska makt som år 200 f.Kr. skyddade den egyptiske barnkungen, kommer då inte att skydda barnkungen. Hon kommer att bidra till att göra slut på barnkungen. Rom som Egyptens beskyddare år 200 f.Kr. representerar Rom som Egyptens förgörare i slaget vid Panium.

Milleriterna

Milleriterna såg inte tre romerska makter; de såg endast två, men deras sanning var likväl sanning. Den profetiska logiken i Antiochos som en symbol gör det möjligt för oss att tillämpa vers fjorton på en historia som föregår vers femton, även om den historia som först uppfyllde verserna

placerade både vers fjorton och femton i året 200 f.Kr. Jag hävdar att vers sexton är den snart annalkande söndagslagen och att vers fjorton var 2025, och vers femton är det ännu framtida slaget vid Panium. Antiochos bevisar att de tre slagen utgör en profetisk linje, ty han är närvarande vid alla tre slagen, men han bevisar också den ståndpunkt som jag hävdar: den yttersta tidens tillämpning av verserna, när de rätteligen delas enligt metodiken rad på rad.

Antiochos var med i alla tre slagen, och i de yttersta dagarna representerar han påvedömet proxymakt år 1989 (Reagan och USA), 2014 (Zelenskyj och Ukraina), och sedan, vid slaget vid Panium, är det samma proxymakt som 1989, ty Jesus representerar alltid slutet med början. Ronald Reagan är död och begravd, så Antiochos historiska vittnesbörd är korrekt enligt den milleritiska förståelsen, men underordnat de regler som styr en tillämpning rad på rad. Den sista påvliga proxymakten i verserna är Trump, även om Antiochos historiskt var med i alla tre slagen. För att uppfylla vers tretton måste Trump ha förlorat det andra valet, ty i vers tretton ”återvänder” han, starkare än någonsin, stark nog att ta emot en kula genom örat, vilket tillsammans med högra tummen och högra stortån var det som skulle smörjas med blod, när prästerna smordes.

Reagan var en förebild för Trump, ty Reagan är den förste av de sista åtta presidenterna från ändens tid år 1989. Lincoln var en förebild för Trump, ty han var den förste republikanske presidenten. Lincoln mördades av slaverivänliga demokrater i förbund med Rom, och både Ronald Reagan och hans påvliga motpart Johannes Paulus II överlevde attentatsförsök. Trump blev politiskt mördad år 2020 genom det stulna valet, i uppfyllelse av Uppenbarelseboken 11:7, och därefter blev han år 2024 uppväckt i uppfyllelse av vers 11.

Och när de har fullgjort sitt vittnesbörd, skall vilddjuret som stiger upp ur avgrunden föra krig mot dem och övervinna dem och döda dem. ... Och efter tre och en halv dag för livsanden från Gud in i dem, och de stod på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem.
Uppenbarelseboken 11:7, 11.

Trump's uppståndelse var hans ”återkomst” i vers tretton, och den gav också en parallell till ett kännetecken hos Rom, ty Rom är ”det åttonde som är av de sju”, och Trump är en avbild av Rom.

Och vilddjuret som var och inte är, också det är det åttonde, och är av de sju, och går i fördärvet. Uppenbarelseboken 17:11.

Trump's andra mandatperiod gör honom till den åttonde presidenten sedan Reagan, och eftersom han också var den sjätte är Trump, i samklang med påvedömet, ”den åttonde, som är av de sju”. Åtta är uppståndelsens symbol, vilket understryker att han, som en avbild av påvedömet, behövde ha ett dödligt sår som blev läkt för att kunna ”återvända”.

Och jag såg ett av dess huvuden såsom dödligt sårat; och dess dödliga sår blev läkt. Och hela världen förundrade sig över vilddjuret. Uppenbarelseboken 13:3.

När det dödliga såret läks, ”följer hela världen vilddjuret med förundran”, och när Trump uppstod som den åttonde, som är av de sju, år 2024, ”återvände” han, och hela världen förundrades över honom.

Och efter tre och en halv dag kom livsande från Gud in i dem, och de stod på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem. Och de hörde en stark röst från himlen säga till dem: Kom hit upp. Och de steg upp till himlen i ett moln; och deras fiender såg dem. Uppenbarelsboken 11:11, 12.

Trump ”återvände” i valet 2024, och därefter, år 2025, installerades både han och påve Leo. Jesus gav en direkt och rättvis varning till alla som ville se.

När ni därför får se förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats, (den som läser må förstå det.) Matteus 24:15.

Markus säger det kanske något tydligare.

Men när ni får se förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat, stå där den inte borde stå, (må den som läser förstå,) då må de som är i Judeen fly till bergen. Markus 13:14.

Förödelsens styggelse är Rom i var och en av dess tre faser. Det hedniska, påvliga och moderna Rom är vart och ett en varningssymbol för Guds folk. Varningen skall uppfattas när Rom befinner sig på en ”helig plats” eller där det ”inte borde” vara. Det härliga landet är det heliga landet i Skriften, och Förenta staterna är det andliga härliga landet.

Och HERREN skall ta Juda till sin arvedel i det heliga landet och ännu en gång utvälja Jerusalem. Tig, allt kött, inför HERREN, ty han står upp från sin heliga boning. Sakarja 2:12, 13.

När ni ser Rom stå på helig plats, väljer Herren Jerusalem som sitt förbundsfolk för sista gången. När Reagan, den förste av åtta presidenter, slöt en hemlig allians med antikristsgestalten i Bibels profetia, representerade detta en öppen allians med Rom genom den åttonde och siste presidenten sedan ändens tid år 1989. Omegassymboler omvänder ofta alfasympbolens kännetecken.

Installationen av påven Leo och Trump år 2025 identifierar ett öppet förhållande mellan vilddjuret från havet och vilddjuret från jorden i Uppenbarelsboken tretton. Återgången till en öppen allians mellan Trump och Leo, som förebildades av den hemliga alliansen mellan Reagan och Johannes Paulus II, upplyser oss om att stödet till den egyptiske barnkungen, vilket uppfyllde vers fjorton år 200 f.Kr., representerar brist på stöd i de yttersta dagarna.

2025 fastställer den yttre grundläggande synen eller profetian, ty det upphöjer Rom såsom varningen från Rom, vilken av Daniel identifieras med symboliken i ”förödelsens styggelse”. Varningen om förödelsens styggelse äger rum före den förstörelse som representeras av ”förödelse”. Vid belägringen av Jerusalem under Cestius representerades varningen av att Roms makts baner restes inom helgedomens heliga område. De som såg, förstod, lydde och lämnade staden blev beskyddade när belägringen återupptogs. De såg det romerska varningstecknet. De kristna som avskilde sig från den komprometterade församlingen i Pergamos och därefter församlingen i Thyatira flydde ut i öknen när de såg syndens människa sitta i Guds tempel. Dessa vittnen identifierar en varning om förödelsens styggelse, om vilken Daniel talade i de yttersta dagarna.

Vi har upprepade gånger visat att 1888 var Cestius' belägring, och att avslutningen av söndagslagskrisen är Titus' belägring. Blairs söndagslagsförslag på 1880-talet, tillsammans med de söndagslagar som infördes i vissa sydstater under 1880-talet, var Cestius' varning, vilken också markerade skiljelinjen i syster Whites råd om att bo på landet. Före 1880-talet var hennes råd att vi i framtiden skulle behöva flytta ut på landet, men efter 1880-talet var lantboende något som redan borde ha genomförts. Varningstecknet i form av Blair-förslagen, vilka främjade den påvliga maktens auktoritetsmärke och diskuterades på 1880-talet, var en förebild till Patriot Act vid 11 september, ty ängeln i Uppenbarelsesboken arton framträdde i båda dessa historieskeden.

9/11 var varningen om Cestius som placerade sin myndighet på den heliga platsen där den inte borde vara, ty vid 9/11 ersatte romersk lag engelsk lag. I Pelosi-rättegångarna år 2021 förkastades klausulen om rättssäker process, och detta utgör ännu ett steg mot Titus belägring, vilken kulminerar i den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna. Belägringen är en tidsperiod. 1888 talar om det inre protestantiska hornets uppror, och 9/11 talar om det yttre republikanska hornets uppror. Påvens installation från det härliga landet samma år som den siste presidenten också installeras representerar den slutliga varningen om förödelsens styggelse som står där den inte borde stå, alldeles före slaget vid Panium. Slaget vid Panium leder direkt in i söndagslagen och slaget vid Actium, som representerade det tredje och sista hindret för det hedniska Rom, och därefter härskade det hedniska Rom med högsta makt i 360 år som uppfyllelse av Daniel 11:24. Vid söndagslagen blir både det sjätte och det sjunde riket erövrade av Rom, och det moderna Rom regerar därefter under en symbolisk timme, eller fyrtiotvå symboliska månader.

I vers sexton erövrar Pompejus, som just har övervunnit det hedniska Roms första hinder i Syrien, därefter Jerusalem. Pompejus faller Roms två första hinder, och Augustus Caesar erövrar det tredje vid Actium. Det moderna Rom erövrar först sydens kung år 1989 i uppfyllelse av vers fyrtio och såsom förebildat i vers tio. Sedan, vid söndagslagen, övervinner det moderna Rom sitt andra och tredje hinder genom Förenta staterna, och därefter går Förenta nationerna omedelbart med på att ge sitt rike åt den påvliga makten. Det hedniska Rom erövrade två genom Pompejus och därefter ett, och det påvliga Rom erövrade ett år 1989 och sedan sina nästa två i vers sexton, vilket är där Pompejus markeras med sin andra erövring.

Vare sig det var det tredje hindret vid Actium för det hedniska Rom, eller det tredje hindret, representerat av att goterna drevs ut ur staden Rom år 538, gäller att när Rom övervinner det tredje hindret, härskar det oinskränkt.

Ty Herren Gud gör ingenting utan att han uppenbarar sitt rådslut för sina tjänare profeterna.
Amos 3:7.

Herren kommer förvisso att ge den slutliga manifestationen av varningstecknet som i Daniels bok framställs som förödelsens styggelse, innan förödelserna inträffar. Detta varningstecken är den öppna alliansen, i kontrast till Reagans hemliga allians, som representeras år 2025. Herren kommer inte att låta straffet komma utan att först ge en varning, och Amos är mycket tydlig beträffande vad den hemliga uppenbarelsen till Hans tjänare är och till vilka den är riktad.

Hör detta ord som Herren har talat mot er, ni Israels barn, mot hela den släkt som jag förde upp ur Egyptens land, när han sade: Endast er har jag känt bland alla jordens släkter; därför skall jag straffa er för alla era missgärningar. Amos 3:1, 2.

Amos vänder sig till den sista generationen av Guds utvalda förbundsfolk, som skall straffas, i överensstämmelse med de tjugofem männen som tillber solen i Hesekiel 8. Amos framlägger budskapet till Laodicea, vilket är den tredje ängeln budskap under syndens utplånande i den levandes doms tid. Amos varning grundar sig på en förening av två parter.

Kan två vandra tillsammans, om de inte är överens? Ryter ett lejon i skogen, när det inte har något rov? Ger ett ungt lejon ljud från sitt ide, om det inte har fångat något? Kan en fågel falla i en snara på marken, där ingen fälla är lagd för den? Tar man upp en snara från marken, utan att den alls har fångat något? Blåses en trumpet i staden, utan att folket blir förskräckt? Sker det en olycka i en stad, utan att Herren har gjort det? Amos 3:3–6.

Varningen om två som vandrar tillsammans såsom en, är given i sammanhanget av en snara som fångar en fågel från jorden. Fåglar är symboler för religiösa samfund, och påvedömet är i Uppenbarelseboken en bur av varje oren och avskyrvärd fågel.

Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla slags orena andar och ett fångelse för alla slags orena och avskyrvärda fåglar. Ty alla folk har druckit av hennes otukts vredes vin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes yppighet. Uppenbarelseboken 18:2, 3.

En fågel i en bur är en fångad fågel, och när en nation begår otukt med Roms sköka blir den en fångad fågel, och den fågel som lyfts upp över alla de andra profetiska fåglarna är den makt vars trefaldiga hus byggs, upprättas vid söndagslagen, på hennes plats, som är Sinear, som är Babylon. Det är den fågel som mottog ett dödligt sår år 1798, eller som Sakarja uttrycker det, fick ett blylock lagt över sin korg, men som därefter lyftes upp av spiritualismens och den avfälliga protestantismens fåglar.

Därefter gick ängeln som talade med mig fram och sade till mig: Lyft nu upp dina ögon och se vad detta är som går fram. Och jag sade: Vad är det? Och han sade: Detta är en efa som går fram. Han sade vidare: Detta är deras gestalt över hela jorden. Och se, ett blystycke lyftes upp; och detta är en kvinna som sitter mitt i efan. Och han sade: Detta är ogudaktigheten. Och han kastade henne mitt i efan, och blyvikten kastade han över dess öppning. Sedan lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, två kvinnor kom fram, och vinden var i deras vingar; ty de hade vingar såsom storkens vingar, och de lyfte upp efan mellan jorden och himmelen. Då sade jag till ängeln som talade med mig: Vart för dessa efan? Och han sade till mig: För att bygga henne ett hus i Sinears land; och det skall bli upprättat, och där skall hon ställas på sin egen plats. Sakarja 5:5–11.

Amos fälla fångar fågeln från jorden, ty den representerar den allians som föregår den snart kommande söndagslagen, där jordens fågel blir fångad, och enligt Amos är alliansen en tillrättavisning av det laodiceiska sjundedagsadventistiska samfundet, ty en varningstrumpet skall

blåsas i staden, men den kommer de att vägra höra.

Skall man blåsa i horn i en stad utan att folket förskräcks? Kan olycka drabba en stad utan att Herren har sänt den? Ty Herren Gud gör ingenting utan att han uppenbarar sitt rådslut för sina tjänare, profeterna. Lejonet har rytt; vem skulle inte frukta? Herren Gud har talat; vem kan annat än profetera? Amos 3:6–8.

Lejonet som ryter är Lejonet av Juda stam, som representerar Kristus när Han beseglar och öppnar sitt profetiska Ord. Den öppna alliansen år 2025 är Cestius belägring, och symbolen för rövarna bland Guds folk blir upprättad när ni ser två gå tillsammans som aldrig borde samexistera. Rom allierat och samordnat med protestanter är en självmotsägelse, ty att vara protestant innebär att protestera mot Rom.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.

För sent att undfly snaran

"Och låt det ihågkommas: det är Roms stolthet att hon aldrig förändras. Gregorius VII:s och Innocentius III:s principer är fortfarande den romersk-katolska kyrkans principer. Och om hon endast hade makten, skulle hon omsätta dem i praktiken nu med lika stor kraft som under gångna århundraden. Protestanter vet föga vad de gör när de föreslår att ta emot Roms hjälp i arbetet med söndagens upphøjelse. Medan de är inriktade på att fullfölja sitt syfte, strävar Rom efter att återupprätta sin makt, att återvinna sitt förlorade herravälde. Om principen väl en gång fastslås i Förenta staterna att kyrkan får använda eller behärska statens makt; att religiösa iakttagelser får framtvingas genom världsliga lagar; kort sagt, att kyrkans och statens myndighet skall härska över samvetet, då är Roms triumf i detta land säkerställd."

"Guds ord har varnat för den annalkande faran; om denna varning lämnas utan avseende, kommer den protestantiska världen att få lära vad Roms avsikter verkligen är först när det är för sent att undkomma snaran. Hon växer i det tysta till makt. Hennes läror utövar sitt inflytande i de lagstiftande salarna, i kyrkorna och i människors hjärtan. Hon reser sina höga och väldiga byggnadsverk, i vilkas hemliga gömslen hennes tidigare förföljelser kommer att upprepas. Smygande och omärkt stärker hon sina krafter för att främja sina egna syften när tiden kommer för henne att slå till. Allt hon önskar är en gynnsam position, och denna ges henne redan. Vi kommer snart att få se och känna vad avsikten hos det romerska elementet är. Den som tror och lyder Guds ord kommer därigenom att ådra sig smälek och förföljelse." The Great Controversy, 581.

"Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggan,—sovande, sovande. Vilka känner själavånda för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar förs till framtiden, då signalen skall ges: 'Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.' Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att upptäcka att karaktären, som representeras av oljan, inte kan överföras. Den oljan är Kristi rättfärdighet. Den representerar karaktären, och karaktären kan inte överföras. Ingen människa kan skaffa den åt en annan. Var och en måste själv vinna sig en karaktär renad från varje syndafläck." Bible Echo, 4 maj 1896.

”När jag såg arma själar dö av brist på den närvarande sanningen, och några som bekände sig tro sanningen lät dem dö genom att undanhålla de nödvändiga medlen för att föra Guds verk framåt, var synen alltför smärtsam, och jag bad ängeln att ta bort den från mig. Jag såg att när Guds sak krävde något av deras egendom, gick de, likt den unge mannen som kom till Jesus (Matteus 19:16–22), bedrövade bort, och att den överväldigande hemsökelsen snart skulle gå fram och rycka bort alla deras ägodelar, och då skulle det vara för sent att offra jordiska ägodelar och samla sig en skatt i himlen.” *Early Writings*, 49.

”Judas såg att hans böner var förgäves, och han rusade ut ur salen och utropade: Det är för sent! Det är för sent! Han kände att han inte kunde leva för att se Jesus korsfästas, och i förtvivlan gick han bort och hängde sig.” *The Desire of Ages*, 722.